

SİBEL K. TÜRKER

*Burada
Kalmak*

SİBEL K. TÜRKER

BURADA
KALMAK

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2018, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Atahan Sıralar, Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3729-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750737299

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

SİBEL K. TÜRKER

BURADA
KALMAK

ROMAN

♥can

Sibel K. Türker'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Hayatı Sevme Hastalığı, 2012

Kalp Yazan, 2012

Öykü Sersemi, 2012

Ağula, 2012

Meryem'in Biricik Hayatı, 2012

Şair Öldü, 2012

Aşk'ın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu, 2014

Mecnun Kelebekler, 2015

Benim Bütün Günahlarım, 2017

SİBEL K. TÜRKER, 1968'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördü. *Radikal İki*'de yazıları, *Hayalet Gemi* dergisinde öyküleri yayımlandı. Öykülerini *KalpYazan* (2003), *Öykü Sersemi* (2005, Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Ağula* (2007; 2006 Haldun Taner Öykü Ödülü) ve *Aşkın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu* (2014); romanlarını ise *Şair Öldü* (2006), *Meryem'in Biricik Hayatı* (2008), *Benim Bütün Günahlarım* (2010), *Hayatı Sevme Hastalığı* (2012) ve *Mecnun Kelebekler* (2015) başlıkları altında kitaplaştırdı. *Şair Öldü* romanı, TEDA projesi kapsamında Almanca, Romence, Arnavutça, Bulgarca ve Arapçaya çevrildi. Evli ve 23 yaşında akıllı, güzel Ekin'in annesidir. Ankara'da yaşıyor.

KEDER

Bazen öyle hissederiz ki; bu dünya bizim değil. Saçlarımız, gözlerimiz, giydiğimiz gömlek, ayağımıza geçirdiğimiz botlar... Hiçbiri bizim değil. Ödünç mü almışız, üzerimize öylece geçirmişler mi? Uzun bir uykudan uyandırılmış gibi hâlâ sersemiz de bir an nerede olduğumuzu mu şaşırılmışız?

El parmaklarımıza bakarız uzun uzun, oynatırız tuhaf kuklalar gibi. Yanak derimizi çekiştirip tekrar bırakırız. Biriyle konuşsak iyi gelir. Konuşsak... Ama önce ses denemesi yapmalıyız. Yoksa kâbuslardaki gibi olur. Hani ağzımızı açıp da boğazımıza taş oturtmuşlar gibi gıkımızın çıkmadığı korkunç rüyalar gibi olur. Arkamızdan koşan karaltı gömleğimizden yakaladı yakalayacak. Zaten bizim olmayan gömleği verip kurtulsak mı? Öksürürüz, aaa deriz kendi kendimize. Evet ses çıkıyor, ama sanki bu ses de bize ait değil. Ait olduğumuz, bize ait olan her şeyi çalan biri var. Bu yatak kimin, ya şu duvara dayanmış masa? Tavandan sarkan sarı ışık önceki gecelerimizi aydınlatan ışık mı?

Bu duygu ansızın üç insan boyunda, acımasız tsunami dalgaları gibi köpürerek gelir, kıyıda sakin, küçük bir

kent gibi kurulmuş dünyamızın bütün yapılarını devirerek, sökerek yıkar geçer ve geriye hiçbir şey kalmaz ondan. Renk de kalmaz, koku da, ses de. Çekildiğinde sessizlik ve kara balçık bırakır bir tek. Bize kalan gri bir çürümüştür. Boşluktur. Ve biz nedensizce, birdenbire kaybettiğimiz bu dünyanın yasını tutmakla yetiniriz. Yenisini yapamayacağımızı biliriz. Zordur o kenti yeniden kurmak. Hani yaşlılar çok değer verdikleri porselen eşyaları kırıldığında binbir zahmetle yapıştırırlar ve bakıp bakıp, "Eskisi gibi olmadı," derler ya. Tıpkı öyle işte, eskisi gibi olmaz.

Peki bu duygunun kaynağı neresidir? Neden esip güreledi ve bir haydut gibi abandı üzerimize? Bir suçlu mu aramalıyız şimdi? Babamıza, abimize sormalı mıyız? Ne yanıt verirler acaba? Onlar hayatlarında hiç böyle duygulara kapılmışlar mı?

Öyle ya, dalgalar olduğuna göre bir deniz de olmalı. Hepimizin kendi şehrini kıyısına kurduğu bazen mavi ve dingin bazen tehditlerle dolu karanlık bir denizi olmalı. Herkesin kurtuluşunu ya da yıkımını bulacağı bir deniz. Acaba ölüm de oradan mı gelir?

Yazar olsam böyle anlatmak isterdim o akşamki duygularımı. Fakat ne yazık ki bir yazar değilim. Dolayısıyla hissettiğim o berbat şeye "berbat şey" demekle yetinebilirim. "Kaynağı belli olmayan berbat bir his..." Fazlaca süsleyemem, buna hakkım yok çünkü. Bir yazar olsaydım hakkım olurdu. Çünkü yazarlar dille kedinin fareyle oynadığı gibi oynarlar. Ben sadece ödevini yapan bir öğrenciyim.

Ayrıca bir yazar olsaydım, yeni tamamladığın tek kopya romanının bilinmeyen bir nedenle bilgisayardan silinmesi gibi bir duygu da diyebilirdim. Neden tek kopya diye sormayın. Bazı yazarlar böyle Rus ruleti mantığıyla çalışırlar. Hem insan hayatı da o tek kopya roman gibi değil midir?

Diye yazmışım bir zamanlar. Biraz çocukça, korkulu, abartılı. Öykünmeyle dolu, belki biraz sahtekârca da. Bunu yazdığım da bir çocuktum daha.

Geriye hiçbir şey kalmazmış... geriye boşluk kalırmış. Boşluk kalabilir mi ki?

Şimdi nereden aklıma geldiyse, aklım neden oraya uçup gittiyse?

Size kendimi en kötü tarafımdan başlayarak tanıtmalıyım belki. Evet, benim iki kötü huyum var. Birincisi kendimi tanıtmaya en kötü huyumdan başlamam. Şaka yapmıyorum. Bu durum zaman zaman iyi sonuçlar da doğurur. Bir dinleyen varsa karşınızda, "Hadi ama en kötü huyun böyle olsun," der anlayışlı bir edayla, "sonraki nedir?" Bu sırada biraz zaman geçtiğinden size de kötü huyunuza da alışmış olur ve artık ne söyleseniz yadırgamaz. Çıtayı yüksek tutup dinleyeni oradan aşırıtmışsınızdır artık, daha başka ne olabilir ki zaten? Adam mı öldürüyorsunuz?

İkincisiyse şudur ki, uçarı düşüncelerim kazara bir yere bir kere konmuşsa fena. Buna ruh doktorları bir isim veriyorlar ama şimdi anmayalım onu. İnsan aklını bile oynatabilirmiş orada gereğinden fazla kalırsa. İşte benim ufolar kadar serbest uçuş yapan aklım daireler çize çize alçalarak bir yere konduysa, artık beni kimse oradan kaldıramaz. Bal özü bulmuş arı gibi yapışır kalırım, ikna etmeye çalışmak da boşuna. Kovulamam, çünkü gök ve yer benimdir, kimi nereden kovacaklar? Akıllar kovulamaz, istifaya zorlanamaz, işten el çektirilemez.

Tek çare bir şey bulduğumu sandığım o yerde rahatsız edilmeden, istediğim kadar oyalanıp zamanı gelince –ki aklımı oynatmadıysam henüz– kanatlarımı açıp yeniden havalanmak.

O zaman gelelim bahsedilen o akşama. Ne varsa orada, orası neye, nasıl bir başlangıçsa artık anmadan olmaz. Artık anımsamadan olmaz. Bu da demektir ki uzun, belalı bir işe gireceğiz. “Biz” dediysem dil sürçmesi filan sanmayın, hakikaten de biz diyorum. Yalnız başıma yapamazdım bu işi, dünyaları verseler de yapamazdım. Birilerinin olduğunu bilmek güzel, anlatılanın dinleneceğine güvenmek daha da güzel. Sizi isteğiniz dışında bu duruma maruz bıraktığım için şimdiden özür dilerim.

Akşamüzeri desem daha doğru olacak. Saat beş buçukta, odamda boş boş tavanı izlerken komut almış gibi bir anda yataktan indim ve üzerimdeki ev giysilerini sökercesine çıkararak, kot pantolonumla gri bisiklet yaka kazağımı geçirdim üzerime. Sanki kötü bir şeyi, bir eşyayı yabancı gözlerden saklamak ister gibi giyindim. Aynaya bakmadım. Hızlıca antreye geçip botlarımı geçirdim ayağıma, yeşil kabanımı askılıktan aldım, kapıyı açtım ve hızlıca çıktım ardından. Kapının önünde beni kovalayan bir şeyden kurtulmuşçasına derin derin soluklandım.

Sonra koyverdim kendimi merdivenlerden aşağıya. Tırabzanlara tutunarak üçer beşer atlıyordum basamakları. Ne aceleydi tanrım.

Girizgâhta uzun uzun bahsettiğim o berbat hissi bana armağan edenin ne olduğunu o an anlayamamıştım. Ama artık biliyorum. Mücver kokusu. Kızgın yağ kaşık kaşık atılan mücver hamurunun kokusu. Dünya üzerindeki tüm kokular uçucudur, ama o değil. İnanın değil, şu anda bile burnumun ucunda hain bir kedi gülümsemesi gibi dolanıp titreşiyor. Ruh çağırmış kadar tedirginim yine. Üç insan boyunda bir kokudur bu, “berbat hissin” kokusu. Daha önceleri sayısız kere tanış olsak da gün gelir o da kılık değiştirir. Anlamsız, her günkü gibi bir akşamüzerinde yüzünün arkasına başka başka yüzler takmış olarak gelir, abanır. Tanıyamaz, şaşırırsınız.

İşte aynı hızla apartmanın kapısına yönelmişken, o an henüz kapıdan girmiş bulunan Suna teyzeye çarptım ve elindeki poşetlerin havada bir tur atarak yere acıklı bir halde düşüşlerini apaçık gördüm. Yine de gözlerimi kırıştırdım. Yaşlı kadın kalbini tutarak bana dehşet içinde baktı, sanki dili tutulmuştu, sonra da birlikte yere saçılan sera domateslere, yeşil mandalina ve sarımtırak ayvalara, bir de mevsimsiz çileklere birlikte üzüntüyle baktık. Suna teyze en çok çileklerine üzülmüştü anlaşılan, kasım ayında kilosuna en az yirmi lira vermiş olmalıydı. Çünkü o car car yaşlı sesiyle apartmanı yıkarak şöyle bağırdı:

“Dangalak, terbiyesiz... Ne biçim bir çocuksun sen?”

Suna teyzeyi duymamaya çalışarak eğilip titreyen ellerimle ezilmiş çilekleri poşete doldurmaya çalışıyordum. Ayvalarla mandalinaları pek umursamıyordum. Onlar kış meyvesiydi ne de olsa. Üzerinde “arılıdır” ibaresi bulunan bir-iki hormonlu domatesi de poşete atarken, “N’apıyorsun bakayım sen?” diye tepemde gürlledi Suna teyze. Hırsını alamadığından benekli elleriyle de şaplaklar attı enseme. Dönüp öfkeyle çarpılan yüzüne baktım.

“Siz nasıl insanlarsınız?” diye sordu öfkeden nefes nefese kalmış bir halde. “Hergeleler... Siz nasıl bir erkekler topluluğusunuz?”

Sonra da kollarıyla kovma işareti yaparak, “Defollll!” diye bağırdı. Siyah bol paçalı eşofmanının dizlerini zorlukla yere yasladı, ayva ve mandalinaları tek tek poşetlere koydu. Domateslerden birkaçını elle yoklayarak aldı. Çileklerine ağlayarak baktı ve yavaşça, inleyerek doğruldu. Zorlukla, kesik kesik nefes alıp veriyordu. Yetmişli yaşlarında olduğu düşünülürse, hemen orda, kapı eşliğinde ansızın ölebilirdi de.

“Bunları yer miyim? Evimden sokar mıyım içeri? Al götür de içkici babanla, bunak dedenle yersiniz pislikler,” dedikten sonra giriş kattaki dairesine hafifçe topallaya-

rak yollandı. Kilide güçbela soktuğu anahtarın bir tur dönme sesini duydum, kapıyı açıp girdi içeri, sonra da olabildiğince şiddetle çarptı.

Açıkçası kadına acımıştım ardından izlerken. Bütün acı sözlerine rağmen. Yaşlılık içimdeki kederi daha da azdırdı, neredeyse kapı önünde ağlayacaktım.

Ezilmiş çilekler güzel kokuyorlardı yine de... Bir yazar olsam yalancı bir bahar gibi demek isterdim. Yalancı bir nisan ya da.

Suna teyzenin ortada bıraktığı kanlı poşeti aldım ve yarım kilo kadar zarar görmemiş iri çileği poşete doldurdum. Kalanları da sakız fabrikasına yollasınlardı artık. “İyi ki,” dedim, “yaşlı kadının kalbini şunlar gibi ezmedim.” Belki de eve girince kendini yatağa atmış ve o anda ölmüştür. Olabilir mi? Yine de suçluluk duymuyordum pek.

Çünkü o koku olmasa evden böyle deli gibi çıkmayacak, merdivenleri üçer beşer atlayıp da o hızla Suna teyzeye çarpmayacaktım. Her şey bir tesadüfün eseri idi. Hep bir ilk neden gereklidir değil mi?

O akşam, o kokuyu duyana kadar ben normal bir çocuktum. Öyle olduğumu sanıyordum ve dahası beni tanıyan herkes böyle olduğuna yemin ederdi. Sonra her şey değişti. Bir peygamberin ilk vahyi alması gibi demek isterdim, diyemem. Yazarlık cüret etmek demek, o kadar edemem. Ama arkası dürtülmüş ata ne olduysa bana da o oldu benzetmesini yapmamda bir mahsur yoktur umarım. Mücver kokusu, keder, tsunami dalgaları ve ezilmiş çilekler.

İşte böyle oldu, olmuş oldu...

Kumrular’ın akşam trafiğinde en az dedem yaşındaki kestane ağaçlarının altında yavaş yavaş yürüyordum şimdi. Hava çoktan kararmış, belli belirsiz bir kömür isi-

ne bulanarak aşağı çökmüştü. Kalabalığın ortasında-
yım. Yürürken de düşünüyordum. Bu caddeyi, bu ağa-
çları sevdiğimi düşünüyordum. İçimdeki aceleci şeytanın
kalbi yorulmuştu sanki, daha dingindim. Havaya asılan
kavrulmuş kahve ve sarı leblebi kokusunun ardında sıra
sıra dizilmiş kuruyemişçileri, küçük fırın ve pastaneleri,
oradan gülümseyerek alışveriş eden insanları –insanlar
ekmek alınca mutlu olur– izlemek beni sakinleştirmişti.
Eczane tabelalarının güven verici ışıkları, araya serpişti-
rilmiş aktar, kozmetik dükkânları, kırtasiye ve bijuteriler,
içine dört kişinin ancak sığabileceği dönerci büfeleri, id-
diasız lahmacun salonları. Tam bir karmaşa temsiliydi
aslında. Güvenpark’tan kalkan dolmuşların kütüphanen-
in köşesinden dönüşlerini, sarı taksileri, yüksek duvar-
ların çevrelediği gizemli iç bahçesini dışarıdan asla göre-
meyeceğiniz az ilerideki Namık Kemal İlkokulu’nu, in-
sanların geliş gidiş yönünde kâh hızlı kâh rahat, yavaş
adımlarla ilerlediği bu yarı karanlık yarı ışıklı kadim cad-
deyi seviyordum. Kent bu caddeden çıkıp büyümüş,
uzaklara doğru dingin bir deniz gibi yayılmıştı. Çünkü
cumhuriyet kenti upuzun planlanmış bir ana bulvara
bağlanan bu caddelerden, sokaklardan oluşmuştu ilkin.
Ben de burada doğmuş, burada büyümüşüm. Caddenin
kendine özgü hareketini, enerjisini, gürültüsünü içselleş-
tirmiştim, ona ayak uydurmuşum. O an sonsuza dek bu
caddede yaşamak istediğimi hissettim. Varsın dünya ko-
caman olsun. Amerika, Afrika, Yeni Zelanda, Avustral-
ya... Umurumda değildi. Buradan bir adım uzaklaşmak,
uzağa düşmek de istemiyordum. Burada da ölecektim
işte. Küçük, küçücük çaplı dairemi tamamlayarak.

Basit hayat planım çok hoşuma gitmişçesine gülüm-
sedim. Sonra Suna teyzenin sorusu geldi aklıma, gülüm-
semem uçup gitti, montumun cebinde babamdan aşırđı-
ğim iki sigaradan birini ağzıma götürdüm. Ateşim yoktu.

Devlet dairelerinden birinden çıkmışa benzeyen siyah paltolu, yorgun görünümlü bir adamı durdurarak ateş istedim. Ses etmeden paltosunun önünü kaldırarak ceket cebini karıştırdı, o an aletinin şişkin olduğunu fark ettim. O da baktığımı fark etti ve asık suratla çakmağı uzatırken beni yargılabarcasına sigarayı yakışıma, teşekkür edişime, çakmağı geri uzatışıma ters ters bakmaya devam etti. Elindeki iş çantasını savurarak yürüdü gitti.

Bu soğuk kış akşamında memur bir adamın aleti neden şişerdi ki? Belki müdüründen azar yemiştir, müdürü de bir kadındır.. Yolda harika güzellikte bir kadın görmüştür.. cebinde parası azdır.. evdeki karısını özlemiştir.. Ya da sadece soğuğa bir tepki vermektedir vücudu...

Sigarayı tüttüre tüttüre ışıkların oradan sağa sapıp Demirtepe'ye doğru döndüm. Kumrular'ın karmaşası birden azalmıştı sanki. Bu kasvetli, karanlık caddede tek tük araç, az sayıda insan geçip gidiyordu ışıklardan yukarı doğru. Soğuk hava yokluk gibi yüzüme çarpınca ürpeldim.

"Ne biçim çocuksun sen!" diye bağırmişti Suna teyze. Ben de kendime sordum. "Ne biçim bir çocuğum ben?" Sigara filtresini kaldırıma attım. Bir-iki dakikalığına durdum yolun ortasında, başımı kaldırıp etrafıma baktım. Sanki bu upuzun caddeyi, bu sık, yüksek blokları ilk kez görüyordum. Demirtepe o akşam ölüme benziyordu diyebilirdim, demedim. Dalgalar yeniden yükselelip üzerime gelir gibi olduğunda silkindim.

"Bu sorularla asıl soruyu geçiştirme," dedi içimdeki ses. "Asıl soru senin ne biçim bir çocuk olduğun..."

On altı yaşında birkaç sivilcesi olan yakışıklı bir çocuktum. Yakışıklı olduğumu babamın ara sıra bana "yakışıklı" demesinden anlıyordum. Yoksa bu adlandıracağım bir şey değildi. Boyum bir yetmiş ikiydi. Şimdilik... Ne zayıf ne de kiloluydum. Kumraldım, yeşil benekli ela gözlerim, kıvrımlı dudaklarım vardı. Fakat yüzümün or-

tasına babam oturmuş gibi azıcık patlıcanımsı bir burna da sahiptim ki bu işleri az, çok az bozmaktaydı. Onun dışında alnım açık, diş ve kulaklarım düzgündü. Lise ikinci sınıfta okuduğumu söylemiş miydim; yani eğitim alıyordum devletten. Benden nefret eden birkaç hocam vardı. Bir tanesi din kültürü öğretmeni idi. Bu arada beni bir yazar yazmış olsa on altı yaşında bir çocuğu yazmanın etik olmadığını söyledim ona. Etik değildir çünkü belirsizdir. Hiçbir şey yerli yerine oturmamıştır. Ama şu yazar milleti muğlaklık seviyor. Peki iki haftaya sivilceleirim geçse neyi yazacağını sordurdum ona? Hâlâ bir ergeni mi yazıyor olacaktı yani? Neyse...

Şu güzelim atkestanesi ağaçlarının altında yürümek her şeye değerdi oysa. İnsanlar bazı ışıkları kaçırıyorlardı, bazı parlama anlarını. O âna dokunduğunda bütün kutsal şeylere dokunmuş gibi olurdun. Ama nasıl anlatırsın bunu onlara? Kış akşamları yürüseler de, gülseler de, alışveriş de yapsalar donuk hayaletlere benziyorlar. Kendilerinin rensiz suretlerine.

Arkadaşımın yaşadığı binanın önüne gelmiştim. Kafamı kaldırıp on katlı, bütün klimaların pencere altlarına asılı olduğu eski binaya baktım. Buradaki bütün binalar böyledir. Yarıdan çoğu ofis, avukat bürosu, belki dişçidir. Türlü türlü şirket adları yazar tabelalarda. Ha bir de türlü türlü dernek isimleri. Erdem, Çamlıhemşin Koruma ve Geliştirme Derneği'nin üzerindeki dairede yaşar. Dokuzuncu kattadır. Onun bir altında ise Emekli Astsubaylar Derneği vardır. Erdem dernektekilerle görüşmez ama bana sorarsanız dernekler harikadır. Genelde hastanelerde olduğu gibi beyaz floresan ışıklarla aydınlatılır, berbat mobilyalarla döşenmeleri de cabasıdır. Parasızdır çoğu dernek, amaçsız hatta amacına aykırıdır. Güşçüzdür de. Belki ileride ben de karımla bolca derneğin bulunduğu bu çok katlı yapılardan birinde oturur mutlu yaşarım, kim bilir.

Öyle ya, dalgalar olduğuna göre bir deniz de olmalı. Hepimizin kendi şehrinin kıyısına kurduğu, bazen mavi ve dingin bazen tehditlerle dolu karanlık bir denizi olmalı. Herkesin kurtuluşunu ya da yıkımını bulacağı bir deniz. Acaba ölüm de oradan mı gelir?

Burada Kalmak, adından da anlaşılacağı gibi, insanımızın bugün içinde bulunduğu ruh durumuna ışık tutan bir roman. Sibel K. Türker, her zamanki güzel Türkçesiyle, kahramanlarının iç dünyalarına yönelik bir kazıya girişiyor. *Burada Kalmak*'ın lise çağındaki anlatıcısı Kutlu, çevresindeki tüm kalabalığı gözlemliyor... Böylece ortaya hem bugünün Ankara'sının hem de tüm bozulmalara karşın burada kalmak isteyenlerle kaçıp kurtulmak arzusunda olanların bir manzarası çıkıyor.

Kapak resmi: Vilhelm Hammershoi

 can

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-3729-9

9 789750 737299